

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 września 2019 r.

Pozycja 168

POSTANOWIENIE z dnia 10 czerwca 2019 r. Sygn. akt Ts 172/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej M.T. w sprawie zgodności:

art. 394 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, ze zm.) z art. 45 ust. 1 w związku z art. 78, art. 64 ust. 1 i 2, art. 31 ust. 3 i art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 1 września 2017 r. (data nadania) M.T. (dalej: skarżąca) wystąpiła z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującą sprawą.

Sąd Rejonowy w G. 9 grudnia 2016 r. wydał wyrok (sygn. akt [...]), w którym: w punkcie I oddalił powództwo skarżącej o zapłatę, zaś w punkcie II obciążył kosztami procesu skarżącą, uznając je za uiszczone w całości. Skarżąca 3 lutego 2017 r. wniosła zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu, które 14 lutego 2017 r. zostało odrzucone przez Sąd Rejonowy w G., gdyż skarżąca nie dotrzymała tygodniowego terminu do wniesienia zażalenia, który liczy się od dnia doręczenia postanowienia. Odpis wyroku Sądu Rejonowego w G. z 9 grudnia 2016 r. został doręczony pełnomocnikowi skarżącej 26 stycznia 2017 r., termin na wniesienie zażalenia upływał więc 2 lutego 2017 r. Skarżąca zaś wniosła je 3 lutego 2017 r. Na postanowienie to skarżąca wniosła zażalenie do Sądu Okręgowego w G. domagając się jego uchylenia w całości. W uzasadnieniu wskazała, że przepis regulujący kwestię terminu do zaskarżenia postanowienia w przedmiocie kosztów procesu jest niekonstytucyjną pułapką normatywną. Sąd Okręgowy w G. postanowieniem z 7 lipca 2017 r. oddalił zażalenie skarżącej (sygn. akt [...]).

Zarządzeniem sędziego TK z 18 października 2018 r. wezwano skarżącą do przesłania odpisu i 4 kopii wyroku Sądu Rejonowego w G. z 9 grudnia 2016 r.

Powyższe zarządzenie skarżąca wykonała w przepisany terminie.

Zaskarżony przepis, zdaniem skarżącej, narusza jej prawo do: sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji), zaskarzania orzeczeń wydanych w pierwszej instancji (art. 78 Konstytucji), ochrony praw majątkowych (art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji), korzystania z powyższych praw bez ograniczeń, skoro nie są one konieczne ze względu na bezpieczeństwo czy porządek publiczny, ochronę środowiska, zdrowie, moralność publiczną, wolność i prawa innych osób (art. 31 ust. 3 Konstytucji), życia i funkcjonowania w demokratycznym państwie prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej (art. 2 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. Przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie uczyniono art. 394 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm., dalej: k.p.c.), zgodnie z którym termin wniesienia zażalenia jest tygodniowy i liczy się od doręczenia postanowienia, a gdy strona nie zażądała w terminie przepisany doręczenia postanowienia zapadłego na rozprawie – od ogłoszenia postanowienia.

3. Trybunał stwierdza, że analizowana skarga konstytucyjna spełnia przesłanki warunkujące przekazanie jej do rozpoznania merytorycznego, gdyż:

1) została sporządzona w imieniu skarżącej przez radcę prawnego (art. 44 ust. 1 u.o.t.p. TK);

2) skarżąca:

a) wyczerpała przysługującą jej drogę prawną (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK), ponieważ postanowienie Sądu Okręgowego w G. z 7 lipca 2017 r. (sygn. akt [...]) jest prawomocne i nie przysługują od niego żadne zwykłe środki zaskarżenia,

b) dochowała przepisanego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK), albowiem odpis wymienionego wyżej wyroku został jej doręczony 10 sierpnia 2017 r., a skarga została wniesiona 1 września 2017 r.,

c) prawidłowo określiła przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK), wskazała, które konstytucyjne prawa i wolności oraz w jaki sposób – jej zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), a także przedstawiła uzasadnienie w tym zakresie (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

4. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna nie jest obarczona nieusuwalnymi brakami formalnymi, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p. TK, zaś sformułowane w niej zarzuty nie są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK – postanowiono jak w sentencji.